

CSI – comunitatea statelor independente (Armenia, Azerbaijan, Belarus, Kazakhstan, Kargazstan, Moldova, Rusia, Tadjikistan, Turkmenistan, Ucraina, Uzbekistan, Georgia)

Consiliul Europei – Strasburg – 4 mai 1949

Consiliul Europei este compus din 46 state membre la care se adaugă o serie de state cu statut de observator.

State membre : Belgia, Danemarca, Franta, Irlanda, Italia, Luxemburg, Marea Britanie, Norvegia, Olanda si Suedia (1949) Islanda si Germania (1950) Austria (1956) Cipru (1961) Elveția (1963) Malta (1965) Portugalia (1976) Spania (1977) Liechtenstein (1978) San Marino (1988) Finlanda (1989) Ungaria (1990) Polonia (1991) Bulgaria (1992) Estonia, Lituania, Slovenia, Republica Ceha, Slovacia, România (1993) Andora (1994) Letonia, Albania, Moldova, Ucraina, *Fosta Republica Iugoslava a Macedoniei* (1995) Federatia Rusă si Croatia (1996) Georgia (1999) Armenia, Azerbaidjan (2001) Bosnia si Herzegovina (2002) Serbia si Muntenegru (2003) Monaco (2004)

State cu statut de observator : Canada, Vatican, Japonia, SUA si Mexic

Obiective : Protejarea drepturilor omului ; Protejarea democrației pluraliste; Protejarea supremației dreptului; Favorizarea conștientizării si încurajarea dezvoltării identității si diversității culturale ale Europei; Dezvoltarea stabilității democratice în Europa prin susținerea reformelor politice, legislative si constituționale; Cautarea soluțiilor pentru problemele cu care se confruntă societatea europeană :

discriminarea minoritaților

SIDA

xenofobia

drogurile

intoleranța

terorismul

protecția mediului

crima organizată

clonarea umana

GUUAM - GUAM - este o organizație regională formată din patru state **ex-sovietice**: Georgia, Ucraina, Azerbaidjan și Moldova. Coaliția a fost creată ca mijloc de slăbire a influenței rusești în zonă, și a primit ajutor și încurajări din partea Statelor Unite. Deși la un moment dat activitatea sa stagna, în ultima perioadă a existat o mișcare de resuscitare a organizației. În 1999, organizația a fost redenumită **GUUAM** după aderarea Uzbekistanului, stat care s-a retras din organizație la 5 mai 2005, determinând revenirea la numele inițial.

OPEC – organizația tarilor exportatoare de petrol (Algeria, Indonezia, Iran, Iraq, Kuwait, Libia, Nigeria, Qatar, Arabia Saudita, Emiratele Arabe, Venezuela) – Viena

FAO – organizația pentru alimente și agricultura – aparține Națiunilor Unite și are sediul la Roma ; se înființează în 1945 și are 190 membrii

OSCE – organizația pentru securitate și cooperare pentru Europa ; Viena ; 56 state se înființează în 1973

BSEC – organizația Marii Negre pt cooperare economică (Albania, Armenia, Azerbaijan, Bulgaria, Georgia, Grecia, Moldova, Romania, Rusia, Turcia, Ucraina, Serbia) ; se înființează în 1992

NATO – Tratatul Alianței Nord Atlantice ; se înființează în 1949 ; Bruxelles

UE – Uniunea Europeană ; se înființează în 1951 și are 25 membrii

Orientul Mijlociu este o zonă geografică situată în sudul și estul Mării Mediterane, care se întinde din estul Mediteranei până în Golful Persic. Orientul Mijlociu este o subregiune a Asiei, însă unii geografi susțin că este o parte a Africii. Cele patru culturi principale din Orientul Mijlociu sunt cea evreiască, cea persană, cea arabă și cea turcă.

Termenul *Orientul Mijlociu* definește o zonă generală, deci nu există granițe precise. Majoritatea geografilor consideră că acesta include Arabia Saudită, Bahrainul, Egiptul, Emiratele Arabe Unite, Iranul, Turcia, Irakul, Israelul, Iordania, Kuweitul, Libanul, Omanul, Qatar, Siria, Yemen și teritoriile palestiniene (Cisiordania și fâșia Gaza).

Țările din Magreb (Algeria, Libia, Maroc și Tunisia) au legături strânse cu Orientul Mijlociu, datorită asocierii lor culturale și istorice puternice. Țările africane Mauritania și Somalia au de asemenea legături cu regiunea. Turcia și Cipru, deși din punct de vedere geografic, fac parte din Orientul Mijlociu, se consideră părți ale Europei (deși Universitatea Tehnică a Orientului Mijlociu este situată în Ankara, Turcia). Afganistanul, situat în estul Orientului Mijlociu, este și el uneori considerat a face parte din acesta.

Orientul Apropiat este un termen utilizat de obicei de arheologi și istorici, uneori și de către jurnaliști și analiști, referindu-se la regiunea ce cuprinde Levantul (Israelul modern, Palestina, Iordania, Siria și Libanul), Turcia, Mesopotamia (Irak și Siria de est)). Termenul alternativ, *Orientul Mijlociu* — preferat în contexte politice și economice — nu este folosit de către istoricii și arheologii din Orientul Apropiat. O altă denumire, ne-eurocentrică, apărută recent, este 'Asia de sud-vest', însă această denumire nu este utilizată pe scară largă.

Egiptul, deși este situat în Africa, este de obicei considerat a face parte din regiunea Orientului Apropiat, datorită numeroaselor similitudini cu alte state din regiune.

Orientalul Îndepărtat este un termen impropriu folosit deseori pentru denumirea **Asiei Răsăritene** și de **Sud-Est**, uneori incluzând și teritoriile extrem răsăritene ale **Rusiei** (așa-numitul **Orientalul Îndepărtat Rus**) și cele ale regiunii apusene ale **Oceanului Pacific**.

Astfel prin *Orientalul Îndepărtat* se poate înțelege o zonă care cuprinde din punct de vedere geografic și cultural nord-estul extrem al **Rusiei**, zona de coastă a **Chinei**, **Taiwanul**, **Japonia**, **Coreea de Sud** și **Coreea de Nord**, **Filipinele** și **Vietnamul**. Poate cuprinde și statele din **Asia de Sud-Est**: **Cambogia**, **Malaesia**, **Myanmar**, **Tailanda** și **Indonezia**.

Această denumire a apărut în perioada colonială a **Imperiului Britanic**] pentru definirea teritoriilor aflate la est de **India Britanică**. În perioada de dinaintea izbucnirii **primului război mondial**, prin *Orientalul Apropiat* se înțelegea zona aflată în apropierea **Imperiului Otoman**, prin *Orientalul Mijlociu* era denumită **Asia de Sud** și **Asia Centrală**, iar *Orientalul Îndepărtat* desemna țările de-a lungul coastei vestice a **Oceanului Pacific**. Și în alte limbi europene există termeni analogi: în **limba franceză** *Extrême-Orient*, în **limba germană** *Ferner Osten*, în **limba italiană** *Estremo oriente*, în **limba olandeză** *Verre Oosten*, ș.a.

Orientalul Îndepărtat evocă o realitate geografică, dar și culturală, care adaugă marii distanțe față de **Europa** și exotismul. Astfel, **Australia** și **Noua Zeelandă** nu sunt considerate ca parte a *Orientalului Îndepărtat*, deși se află plasată mai la răsărit decât China, de exemplu, dar care are o cultură predominant europeană.

La încheierea luptelor celui de-al **doilea război mondial**, criminalii de război **niponi** au fost judecați de **Tribunalul militar internațional pentru Orientalul Îndepărtat**.

Folosirea termenului *Orientalul Îndepărtat* a început să fie folosit din ce în ce mai puțin datorită asocierii cu **Eurocentrismul** și **perioada colonială**. În studiile culturale și economice se folosesc de preferință denumirile mult mai precise precum **Asia Răsăriteană** și **Asia de Sud-Est**.

Mai multe companii sau instituții au în denumirea lor inclus și sintagma *Orientalul Îndepărtat*:

Universitatea Națională a Orientului Îndepărtat din Vladivostok,

Universitatea Orientului Îndepărtat din Manila,

Universitatea Orientului Îndepărtat din Seoul și

Far Eastern Economic Review.

Benelux este o uniune economică în Europa de Vest, compusă din trei **monarhii** vecine: **Belgia**, **Nederland** (**Țările de Jos**) și **Luxemburg**. Numele este format din începutul numelui fiecărei țări componente și a fost creat inițial pentru Uniunea Vămilelor Benelux, însă este folosit în prezent într-un mod ceva mai generic.

Țările de Jos (*Nederland* în neerlandeză) sunt o **monarhie constituțională**, făcând parte din **Regatul Țărilor de Jos** și din **Benelux**. Sunt situate în nord-vestul Europei în vecinătatea **Mării Nordului**, **Belgiei** și **Germaniei**, incluzând alături de Regatul Țărilor de Jos și câteva colonii.

Țările de Jos mai sunt cunoscute și sub numele încetățenit de **Olanda**, nume care nu este însă corect, întrucât desemnează doar o parte din teritoriul țării, anume provinciile **Olanda de Nord** și **Olanda de Sud**.

Țările de Jos au două capitale: **Amsterdam** și **Haga** (*Den Haag* în neerlandeză, nume oficial *'s-Gravenhage*). Amsterdam este capitala oficială conform Constituției. La Haga se află sediul guvernului, reședința **regală**, precum și cea mai mare parte a ambasadelor.

1. Care sunt avantajele intrării în Uniunea Europeană?

Avantajele extinderii pentru România sunt aceleași ca pentru toate celelalte țări candidate: creștere economică, creșterea investițiilor străine directe, crearea unor noi structuri de producție, care să permită fabricarea unor produse finite, cu valoare adăugată mai mare și calitate superioară, conform standardelor UE, protecție sporită a consumatorilor, creșterea economiilor și investițiilor populației, micșorarea fiscalității, prin politici de impozitare mai relaxate, extinderea pietelor de capital (noi fluxuri de capital, diversificare a produselor financiare), dezvoltarea afacerilor și a sectorului privat, stimularea concurenței, acces pe piața muncii din statele UE, îmbunătățirea substanțială a standardului de viață al populației.

Integrarea va avea efecte pozitive asupra evoluției economiei românești, asupra societății în ansamblu, asupra imaginii externe a țării și în ceea ce privește libera circulație a persoanelor. Aceste avantaje economice generale trebuie să țină, însă, seama de presiunile concurențiale ale pieței unice, de competiția acerbă cu firmele din statele membre dezvoltate, de necesitatea transformărilor tehnologice care pot duce, pe termen scurt, și la creșterea șomajului, odată cu restructurarea întreprinderilor și a unor întregi sectoare industriale. În domeniul agriculturii, avantajele sunt mai reduse, în primii ani de aderare, dar, pe termen mediu și lung, integrarea agriculturii românești va duce la: creșterea productivității agricole (prin adoptarea acquis-ului și, mai ales, prin accesul la fondurile UE pentru agricultura și la tehnologie performantă), stimularea dezvoltării exploatațiilor agricole mijlocii (până la 50 ha) și mari (peste 100 ha), îmbunătățirea accesului pe piața UE și dispariția tuturor barierelor comerciale, încetinirea migrației forței de muncă din agricultura spre sectorul industrial

Accesul la fondurile structurale comunitare, ca viitor stat membru, va da posibilitatea României să asigure o dezvoltare echilibrată a regiunilor, precum și o dezvoltare rurală susținută, să modernizeze infrastructura de transporturi și de mediu, să creeze noi oportunități de ocupare a forței de muncă, mai ales în mediul rural, să promoveze politici sociale care să ducă la standarde de viață de o calitate superioară.

Ionuț Florian Coconeală, consilier de integrare, Ministerul Integrării Europene

2. Ce este Uniunea Europeană?

Uniunea Europeană este rezultatul unui proces de cooperare și integrare care a început în anul 1951, între șase țări europene (Belgia, Germania, Franța, Italia, Luxemburg și Olanda). După cincizeci de ani

si cinci valuri de aderare (1973: Danemarca, Irlanda si Regatul Unit; 1981: Grecia; 1986: Spania si Portugalia; 1995: Austria, Finlanda si Suedia; 2004: Cipru, Estonia, Letonia, Lituania, Malta, Polonia, Cehia, Slovacia, Slovenia si Ungaria), Uniunea Europeana are astăzi 25 state membre si se pregătește pentru a sasea extindere. De-a lungul deceniilor postbelice, Uniunea Europeana a devenit o organizatie care își propune crearea unei Europe unite din punct de vedere politic, economic, social, cultural, păstrând, în acelasi timp, valorile si identitatea națională a statelor componente.

Misiunea Uniunii Europene este de a organiza relatiile dintre statele membre si intre popoarele acestora, intr-o maniera coerenta, având drept suport solidaritatea.

La baza Uniunii se află trei piloni:

- comunitățile europene (Comunitatea Europeana a Carbului si Otelului, Comunitatea Economica Europeana si Comunitatea Europeana a Energiei Atomice)
- PESC (Politica Externa de Securitate Comună)
- JAI (Justitie si Afaceri Interne).

Principalele obiective ale Uniunii Europene sunt:

- promovarea progresului economic si social (piata unica a fost instituita în 1993, iar moneda unica a fost lansata în 1999);
- sa afirme identitatea Uniunii Europene pe scena internationala (prin ajutor umanitar pentru tarile nemembre, o politica externa si de securitate comuna, implicare în rezolvarea crizelor internationale, pozitii comune în cadrul organizatiilor internationale);
- sa instituie cetatenia europeana (care nu înlocuieste cetatenia nationala dar o completeaza, conferind un numar de drepturi civile si politice cetatenilor europeni);
- sa dezvolte o zona de libertate, securitate si justitie (legata de functionarea pietei interne si în particular de libera circulatie a persoanelor);
- sa existe si sa se consolideze în baza dreptului comunitar (corpul legislatiei adoptate de către institutiile europene, împreuna cu tratatele fondatoare).

Cinci institutii sunt implicate în conducerea Uniunii Europene:

- Parlamentul European (ales de catre popoarele statelor membre)
- Consiliul (reprezentand guvernele statelor membre)
- Comisia (executivul si organismul cu drept de a initia legislatie)
- Curtea de Justitie (care asigura compatibilitatea cu dreptul comunitar)
- Curtea de Conturi (responsabila de controlul folosirii fondurilor comunitare).

Aceste institutii sunt sprijinite de alte organisme:

- Comitetul Economic si Social si Comitetul Regiunilor (organisme

consultative care acordă sprijin ca pozițiile diferitelor categorii sociale și regiuni ale Uniunii Europene să fie luate în considerare)

- Avocatul Poporului în Uniunea Europeană (care se ocupa de plângerile cetățenilor cu privire la administrația la nivel european)
- Banca Europeană de Investiții (instituția financiară a UE)
- Banca Centrală Europeană (răspunzătoare de politică monetară în zona euro).

Andra Mihalcioiu, consilier de integrare, Ministerul Integrării Europene

3. Ce avantaje vor avea copiii/tinerii după integrarea în Uniunea Europeană?

În ceea ce privește aderarea României la UE, efectele pentru tineri, se vor face simțite atât înainte de aderare, în cadrul procesului de pregătire, cât și după ce România va deveni membru al Uniunii Europene.

Dintre aceste efecte, putem menționa în primul rând facilitarea studiilor în străinătate, prin introducerea principiului echivalării diplomei în funcție de curricula de pregătire. Excepție face programul ERASMUS, în cadrul căruia perioada de studii urmata de studenți în UE este automat recunoscută de către universitatea din țara de origine, prin intermediul sistemului european de transfer de credite.

În al doilea rând, tinerii vor beneficia, ca întreaga populație, de posibilitatea exercitării unei profesii într-unul dintre statele membre. Conform acquis-ului comunitar, o persoană care este calificată să practice o profesie în țara sa, va putea, de asemenea, să practice aceeași profesie și în alt stat membru al UE, în aceleași condiții cu cetățenii statului respectiv. De aceea, va urma o procedură de recunoaștere a calificării. Dacă ceea ce studiază nu este identic cu ceea ce prevede acquis-ul comunitar pentru anumite profesii specifice, persoana respectivă va susține teste de aptitudini, fie da examene de diferență. Tendința în Uniunea Europeană este de armonizare a programelor de învățământ universitar și post-universitar.

Tinerii, ca de altfel toți cetățenii români, vor avea în mod automat drept de rezidență în alt stat membru al UE. Ei vor beneficia de același tratament ca cetățenii acelui stat membru al UE în care se deplasează, în ceea ce privește sistemul de asigurări sociale și de sănătate. Accesul pe piața europeană va reprezenta pentru tineri accesul la o piață a muncii mult mai vastă, unde șansele de a găsi un loc de muncă vor crește, ca și numărul de profesii în general, întrucât vor apărea noi tipuri de meserii.

În căutarea unui loc de muncă, un ajutor substanțial va fi oferit de rețeaua de cooperare europeană EURES, care oferă informații despre oportunitățile de angajare și despre condițiile de muncă din UE.

Gabriela Dorobantu, expert negociator, Delegatia Nationala de Negociere a Romaniei cu Uniunea Europeana

4. As vrea sa aflu mai multe despre programul PHARE.

PHARE

Programul oferă sprijin mărit pentru crearea cadrului legislativ si a structurilor administrative, pentru proiecte în domeniul democratizării si societății civile, pentru investitii în infrastructură, inclusiv proiecte de cooperare trans-frontalieră.

Programul se concentrează pe trei domenii cheie:

- dezvoltare instituțională - consolidarea administratiei si institutiilor publice pentru o functionare eficientă in cadrul Uniunii Europene
- investitii pentru sprijinirea aplicării legislatiei comunitare
- investitii in coeziune economică si socială

Elena Bungardean, expert, Ministerul Integrării Europene

5. As dori sa aflu mai multe despre programul SAPARD.

SAPARD (Program Special de Pre-Aderare pentru Agricultură si Dezvoltare Rurală) sprijină procesul de pregătire pentru participarea la Politica Agricolă Comuna PAC si Piata Internă, in rezolvarea problemelor specifice legate de agricultura si o dezvoltare rurala durabilă.

In România proiectele finantate sunt in următoarele domenii:

1. Îmbunătățirea competitivității produselor agricole si piscicole prelucrate
2. Îmbunătățirea infrastructurii pentru dezvoltarea rurală si agricultură
3. Dezvoltarea economică a zonelor rurale
4. Dezvoltarea resurselor umane

Elena Bungardean, expert, Ministerul Integrării Europene

6. Sunt student si as dori sa stiu daca dupa aderare, diplomele facultatilor noastre vor fi recunoscute in UE sau va fi nevoie sa sustinem examene de echivalare?

Romania are deja aceleasi mecanisme de recunoastere a diplomelor ca si statele membre ale Uniunii Europene.

Recunoasterea academica a diplomelor se face de catre centrele nationale de recunoastere a diplomelor membre ale retelei ENIC-NARIC, avand la baza Conventia de la Lisabona pe care Romania a semnat-o in 1997 si ratificat-o in 1999.

Pe de alta parte, recunoasterea profesionala a diplomelor in Uniunea Europeana este reglementata prin directive sectoriale pentru profesii ca medic, farmacist, arhitect, dentist, asistent medical, moasa, medic veterinar, directive ce fac parte din acquis-ul comunitar pe care

Romania trebuie sa-l implementeze in procesul de integrare in UE. Aplicarea prevederilor Procesului Bologna din 2005-2006 si in invatamantul superior romanesc va avea ca efect imediat cresterea gradului de transparenta a sistemului de invatamant superior romanesc. Armonizarea sistemului de diplome la nivel european, pastrandu-se in acelasi timp specificul fiecarui sistem national, va facilita procesul recunoasterii diplomelor in toate statele europene. Romania a semnat Conventia de la Lisabona pentru recunoasterea diplomelor din invatamantul superior din regiunea europeana in aprilie 1997 si a ratificat-o in 1999.

Conform prevederilor Conventiei, recunoasterea diplomelor de învățământ superior emise într-o alta tara va permite:

1. accesul la continuarea studiilor de învățământ superior, incluzând examinarile relevante si pregatirea pentru doctorat, în aceleasi conditii cu candidatii din tara în care se face recunoasterea
2. folosirea unui titlu academic, conform legilor si reglementarilor tarii în care se face recunoasterea.

Pentru a raspunde la provocarile lansate de recunoasterea academica a diplomelor, a fost creata in statele participante la programul de mobilitati Erasmus o retea de centre nationale de informare asupra recunoasterii diplomelor-NARIC.

Camelia Sturza, consilier de integrare, Ministerul Educatiei si Cercetarii.

7. Cat timp va trebui sa treaca dupa aderare pentru a se putea lucra legal pe teritoriul UE?

Libera circulatie a fortei de munca consta în eliminarea discriminarilor între cetatenii statului membru pe teritoriul caruia acestia își desfasoara activitatea si cetatenii celorlalte state membre ce stau sau muncesc pe teritoriul aceluia stat. Aceste discriminari se pot referi la conditiile de intrare, studiu, deplasare, munca, angajare sau remuneratie. Prin asigurarea unui asemenea regim nediscriminatoriu se realizeaza libera circulatie a persoanelor în spatiul comunitar. Dupa aderare, cetatenii români vor putea sa lucreze legal în Uniunea Europeana, având dreptul de a se angaja într-un loc de munca disponibil pe teritoriul altui stat membru, în aceleasi conditii ca si cetatenii statului respectiv. Pentru toate tarile candidate cu care UE a negociat sau este în curs de negociere, cu exceptia Maltei si Ciprului, Uniunea Europeana a cerut perioade de tranzitie pentru aplicarea acquis-ului în domeniul liberei circulatii a fortei de munca de 2 pâna la 7 ani, dupa momentul aderarii. Aranjamentul tranzitoriu prevede:

- Pe o perioada de 2 ani dupa aderare libera circulatie a lucratorilor noului Stat Membru în spatiul Uniunii Europene, cu exceptia Ciprului si a Maltei, nu va functiona, în sensul ca vor fi aplicate masurile nationale

ale fiecarui Stat Membru. În functie de cât de liberale vor fi aceste masuri, poate rezulta o libertate totala de circulatie.

- Perioada de 2 ani poate fi prelungita cu înca 3 ani, în functie de evaluarea de catre Comisia Europeana si Statele Membre a modului în care functioneaza libera circulatie a lucratorilor în noul Stat Membru.

8. Cand se preconizeaza ca si Romania sa adopte moneda unica europeana, in cazul in care aderarea va avea loc in 2007?

De la data aderarii la Uniunea Europeana, România va participa în cadrul Uniunii Economice si Monetare, dar nu va adopta automat moneda unica Euro.

Aceasta situatie este valabila si pentru cele 10 noi state membre care au aderat la Uniunea Europeana la 1 mai 2004, deoarece nu îndeplinesc înca Criteriile de Convergenta de la Maastricht referitoare la deficitul bugetar, rata inflatiei, rata dobânzii etc. Toate aceste criterii vizeaza asigurarea unei stabilitati macroeconomice a statului candidat, astfel încât sa nu destabilizeze zona Euro.

Pentru a putea participa la zona Euro (si a adopta moneda unica), moneda nationala a unui stat trebuie sa se încadreze cel putin 2 ani în Mecanismul Ratelor de Schimb 2. În cazul României, aceasta ar presupune ca leul sa nu varieze decât cu cel mult +/- 2,5% fata de Euro, ceea ce ne indica o posibila adoptare a monedei unice euro doar dupa 2009.

Ioana Iliescu, consilier negociator Ministerul Integrarii Europene

9. Exista posibilitatea redeschiderii unui capitol de negociere? In ce caz?

Negocierile de aderare vizeaza modul de aplicare a acquis-ului comunitar, iar acesta se modifica permanent. Fiecare capitol de acquis este închis provizoriu pâna la finalizarea negocierilor, când toate capitolele se închid definitiv.

Un capitol poate fi redeschis înainte de finalizarea negocierilor în doua situatii: la cererea statului candidat sau a Uniunii Europene.

- La solicitarea statului candidat, daca acesta are interesul sa demonstreze ca situatia în domeniul respectiv s-a modificat substantial fata de situatia de la momentul negocierii. De asemenea, daca statul candidat doreste sa negocieze acquis-ul adoptat dupa închiderea provizorie si sa solicite noi perioade de tranzitie sau derogari.

- În ceea ce priveste Uniunea Europeana, aceasta poate solicita, cu acordul tuturor statelor membre, redeschiderea unui capitol, în urmatoarele situatii: daca acquis-ul comunitar s-a modificat si nu mai corespunde acordului între UE si statul candidat, agreat în momentul

finalizarii negocierilor la acel capitol; daca statul candidat nu si-a respectat angajamentele asumate în negocieri.

10. Ce inseamna aquis-ul comunitar si ce negociaza Romania cu UE?

Acquis-ul comunitar reprezinta legislatia Uniunii Europene. Acesta se refera atât la Tratatul UE si legislatia secundata adoptata de institutiile Uniunii, dar si jurisprudenta Curtii de Justitie a Comunitatii Europene, actele internationale la care Comunitatea este parte, precum si cele încheiate între statele membre UE si care fac referire la activitatea Uniunii.

Negocierile de aderare se desfasoara pe baza aquis-ului comunitar. Pentru sistematizare, aquis-ul a fost structurat în 31 de capitole, acoperind, practic, toata societatea. Al 31-lea capitol nu cuprinde aquis, ci se refera la aspectele din negocieri care au ramas nerezolvate.

Un principiu de baza în negocieri este faptul ca aquis-ul nu se negociaza, pentru ca un stat poate participa la procesul decizional si poate modifica legislatia comunitara doar când este membru al Uniunii. Asadar, România negociaza cum si când aplica aquis-ul comunitar atât pâna la aderare, cât si dupa ce devine membru al Uniunii, în cazul în care sunt agreate perioade de tranzitie.

Perioada de tranzitie reprezinta o exceptie cu caracter temporar de la aplicarea normelor comunitare într-un domeniu precis al unui capitol, solicitata de statul candidat prin documentul de pozitie si ulterior înscrisa în Tratatul de Aderare. Statul candidat trebuie sa argumenteze de ce nu poate aplica aquis-ul pâna la data aderarii si ce va face astfel încât, la finalul perioadei de tranzitie, acesta sa fie aplicat. Trebuie precizat ca si Uniunea Europeana poate cere perioade de tranzitie (ex. perioada de tranzitie 2+3+2 privind libera circulatie a persoanelor, conform carora, daca piata muncii le e pusa în pericol, statele membre pot sa aplice, pentru 2,5 sau 7 ani, reglementarile nationale pentru lucratori, si nu aquis-ul, care le permite acestora sa își caute liber un loc de munca în alta tara a UE)

Derogarea reprezinta o exceptie permanenta de la aplicarea normelor comunitare într-un domeniu precis determinat; poate lua sfârșit doar când normele comunitare de la care s-a solicitat derogarea sunt abrogate sau modificate, iar derogarea devine fara obiect.

Cosmin Belacurencu, consilier Ministerul Integrării Europene

Noțiunea de drept public și privat.

Separarea celor două tipuri de drept este încă de la începuturile dreptului și cum era și normal, romanii au fost primii în a defini cele două tipuri de drept: „*publicum ius est quod ad statum rei romanae spectat, privatum quod ad singulorum utilitate pertinent*” care în traducere aproximativă ar fi că: „*dreptul public este atunci când el este în slujba imperiului roman, privat atunci când servește interesele individului în parte*”. Această definiție este și astăzi actuală deoarece face cea mai clară distincție între cele două ramuri în funcție de interesele cui le apără și la cine se aplică: individul ca entitate de sine stătătoare respectiv societatea, ansamblu de indivizi.

În decursul timpului diverși teoriticieni ai dreptului au încercat să găsească alte criterii de delimitare a celor două tipuri dar fără a avea rezultate satisfăcătoare. Astfel diversele încercări au încercat să delimiteze cele două tipuri de drept în funcție de subiectul la care se aplică o normă juridică: acest criteriu nu permite o delimitare precisă și fără confuzii deoarece de cele mai multe ori subiectul poate să se intercaleze iar cel mai bun exemplu este proprietatea – personală, de stat sau a societății (bun comun). Școala engleză a încercat delimitarea celor două tipuri pe baza unei delimitări a drepturilor de care se poate bucura individul: drepturi absolute sau drepturi relative. Nici această idee nu are fundamente solide și nu este utilizată.

Cu toate că definiția romană este încă actuală ea nu mai poate să își păstreze rigiditatea deoarece la ora actuală statul nu mai acționează exclusiv ca persoană juridică de drept public și ca persoană juridică de drept privat.

Unul din cei mai mari teoriticieni români în domeniu, Paul Negulescu, în Tratatul său de drept administrativ preciza că împărțirea romană este important să fie menținută deoarece:

1. ***Normele dreptului privat sunt mult mai stabile decât cele ale dreptului public.*** El își bazează afirmația pe

faptul că în decursul timpului noțiunile drept privat nu au cunoscut mari modificări de la romani până în prezent.

2. ***Calitatea de subiect de drept public diferă de cea reglementată de dreptul privat.*** Această afirmație face referire la faptul că pentru a putea fi în postura de subiect al dreptului public persoana în cauză trebuie să aibă capacitate de exercițiu, cu alte cuvinte, în țara noastră, să aibă vârsta majoratului. Unele drepturi ce decurg din noțiunea de drept public necesită și alte condiții suplimentare pentru a fi exercitate: dreptul la vot necesită și cetățenie, etc.
3. ***Raporturile de drept public sunt caracterizate prin aceea că întotdeauna unul dintre subiectele sale este statul sau o autoritate publică, iar părțile nu se află în poziție de titulare egale de drepturi și obligații.*** Prin această afirmație se face distincția și între forma de manifestare a actului de drept public care, bucurându-se de prezumția de legalitate are caracter obligatoriu și executoriu, fiind în general unilateral. Pe de altă parte în dreptul privat părțile se află în poziție de titulare egale de drepturi și obligații, pe baza principiului egalității părților în raporturile civile, iar forma de manifestare este cea a consensualismului, părțile implicate căutând să ajungă la un consens în ce privește obligațiile și drepturile ce decurg dintr-un raport juridic, ceea ce presupune bilateralitate.
4. ***Sub aspectul tehnicii juridice, adică a modului de redactare a conținutului normelor juridice se înregistrează importante distincții după cum norma aparține dreptului public sau privat.*** În cele două sfere, publică respectiv privată normele diferă radical. Pentru dreptul public ele sunt imperative, rigide, care impun o anumită conduită pe când pentru dreptul privat ele sunt

permissive, flexibile și permit ca părțile să negocieze de comun acord finalitatea acestora.

La rândul lor dreptul public respectiv cel privat cuprind:

- Dreptul public cuprinde:
 - Dreptul constituțional;
 - Dreptul administrativ;
 - Dreptul financiar;
 - Dreptul penal;
 - Dreptul internațional public;
 - Etc.
- Dreptul privat cuprinde:
 - Dreptul civil;
 - Dreptul comercial;
 - Dreptul familiei;
 - Dreptul muncii;
 - Dreptul procesual civil;
 - Dreptul internațional privat;
 - Etc.

În cadrul dreptului public o importanță deosebită o are dreptul constituțional. Acesta reglementează forma în care este organizat un stat, modalitatea și tipul guvernării și toate aspectele legate de constituția unui stat. Așa cum era și normal Constituția are două sensuri generale: unul politic și unul juridic.

Conotațiile politice sunt legate de aspecte cum ar fi evoluția în decursul timpului, într-o societate a unei constituții, reglementarea anumitor valori spirituale și politice, aspecte legate de statutul cetățeanului.

Conotațiile juridice sunt sub două aspecte:

- aspect material care definește ansamblul normelor care reglementează forma de guvernământ a unui stat, raporturile existente între partidele politice și între stat și cetățeni și cuprinde ansamblul de legi organice și unele legi ordinare.

- Aspectul formal care se referă la posibilitatea adoptării în condiții speciale a unor reguli juridice.

O constituție se poate găsi sub formă scrisă sau poate fi cutumiară. La rândul lor constituțiile scrise pot fi rigide sau flexibile. Diferența între constituțiile rigide și cele flexibile este că acestea din urmă pot fi modificate ca orice lege obișnuită.

România are o constituție rigidă care pentru a putea fi revizuită are nevoie de o procedură specială.

Personal cred că o constituție rigidă prezintă ca principal avantaj o mai mare stabilitate dar pe de altă parte amendarea ei este dificilă și anevoioasă.

Piata comuna – numeste un spatiu comun al unui grup de state care este guvernat de regulile economiei de piata. Ea reprezinta o etapa intermediara in drumul catre Uniune Economica.

Libera circulatie a marfurilor

Libera circulatie a marfurilor

Libera circulatie a serviciilor

4. Libera circulatie a capitalurilor